

Сьогоднішня криза перевиробництва пов'язана перш за все із невпинним зростанням споживання. Індустрія моди нав'язує постійну необхідність у заміні гардеробу; автомобільна індустрія стимулює купувати постійно нові моделі авто, хоча по суті вони мають такі самі властивості, індустрія техніки та гаджетів настільки швидко розвивається, що розрив між фізичним старінням та моральним розривається на десятиріччя. Високий рівень виробництва «всього» стимулює видобуток нафти та вугілля.

Слід зазначити, що по останнім опитуванням населення різних країн зроблені висновки, що вже не матеріальні цінності приносять людям задоволення, а інші нематеріальні цінності. Це розваги, концерти, шоу та дійсно мандрівки. Саме туризм повинен стати тією сферою яка притягне на себе кошти споживачів, які вони почнуть все менше витратити в матеріальному світі. Адже все більш поширеним стають думки про те, що модно вихвалитися не своїм мобільним телефоном, а кількістю країн які ти відвідав.

Література

1. Мировая экономика: снова на распутье [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tradersroom.ru/quick-news/53862-2016-02-05-05-56-53>
2. Національна парадигма сталого розвитку України / за заг. ред. академіка НАН України, д.т.н., проф., засл. діяча науки і техніки України Б. Є. Патона. – К.: Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України", 2012. – 72 с.
3. Кризис перепроизводства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>

УДК 332.15

Шацька З.Я., к.е.н., доцент
Шендра Д.Ю., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Розвиток сільського туризму є одним із способів активізації внутрішнього та іноземного туризму, сучасним напрямом відродження села, який дав би змогу сільському населенню підвищити матеріальний добробут. Сільський зелений туризм справляє позитивний вплив на відродження, збереження і розвиток місцевих народних звичаїв, промислів, пам'яток історико-культурної спадщини, а також сприяє розширенню можливостей реалізації продукції особистого підсобного господарства. Зростаючий попит на різні види туризму, що спостерігається в останні роки, приводить до переконання, що туристичні

функції можуть бути основою використання природних і трудових ресурсів, розвитку окремих територій, у т.ч. і сільських [4]. Як особливий вид економічної діяльності сільський туризм потребує дієвого організаційно-економічного механізму з відповідними важелями державного, регіонального та місцевого управління.

Створення сприятливого підприємницького середовища та цілеспрямований саморозвиток сільського туризму дозволяють отримувати соціально-економічні вигоди як для окремих підприємців, так і територіальних громад, регіонів та країни в цілому. Вплив сільського туризму на економіку сільських територій відбувається через системні ефекти (економічний, соціальний, етнокультурний, особистісний, екологічний) та системні зв'язки з суб'єктами інших видів економічної діяльності (сільськогосподарськими підприємствами, виробниками продуктів харчування, магазинами, закладами розміщення, будівельними компаніями, майстрами народних промислів, перевізниками, мисливськими, рибними та кінними господарствами тощо). В результаті цих впливів утворюється синергія сільського туризму, що забезпечує диверсифікований соціально-економічний розвиток сільської економіки. [3]. Процес розбудови синергії сільського туризму носить поетапний характер, залучаючи до створення комплексних туристичних продуктів все більше коло учасників. При цьому максимальний позитивний ефект для сільської економіки може бути забезпечений за умов стійкої, системної та цілеспрямованої співпраці всіх зацікавлених сторін – суб'єктів туристичного підприємництва, органів влади та місцевого самоврядування та ін., тобто, процесу структуризації економічних відносин.

Однак, на сьогоднішній день в економічному механізмі розвитку сільського туризму в Україні є чимало проблем. Аналіз сучасної ситуації щодо розвитку туристичної галузі країни в напрямі сільського зеленого туризму засвідчує, що для більшої частини регіонів України характерна низька щільність розміщення туристично-рекреаційних об'єктів, їх недостатня транспортна доступність, незадовільний матеріально-технічний стан і відсутність комплексності [4]. Потребують нагального вирішення питання, що стосуються оподаткування у сільському туризмі, політики ціноутворення на послуги розміщення, харчування та супутні послуги, системи маркетингу, гарантій щодо прийому і обслуговування гостей, певних стандартів обслуговування тощо. Надзвичайно важливим є остаточне вирішення питання щодо віднесення обслуговування туристів у сільських садибах до підприємницької діяльності [2].

Для розвитку сільського туризму в Україні вирішити низку невідкладних завдань. Потребує подальшої розробки нормативно-правова база щодо

визначення організаційних умов надання послуг з сільського зеленого туризму в межах особистого селянського господарства; впровадження категоризації житла, передбаченого для розміщення туристів; система пільгового довгострокового кредитування сільського населення на розвиток сільського туризму; провести дослідження туристичних ресурсів регіонів та розробити сільські туристичні маршрути; формування елементів фірмового стилю для ідентифікації українського сільського туризму; інформатизація туристичних послуг сільського туризму, сформувавши на рівні країни та областей комп'ютеризовану систему бронювання та резервування місць в домогосподарствах; створити державну інституцію для просування за кордоном в'їзного туризму в Україну в цілому, в тому числі сільського зеленого туризму; здійснити підготовку сільських господарів для роботи в секторі сільського зеленого туризму;

Першим кроком вирішення вищезазначених проблем стала розробка національної програми розвитку сільського зеленого туризму відповідно до Програми розвитку туризму в Україні до 2026 року. Отже, сільський туризм є багатофункціональним та системним явищем, яке активно поширюється у господарському житті України та сприяє їх економічному розвитку аграрних територій (через зростання доходів сільських мешканців, створення робочих місць, залучення інвестицій, міжгалузеві зв'язки тощо) та соціальному розвитку (збереження історико-культурної спадщини, підвищення самооцінки у мешканців села та ін.).

Література

1. Ольшанська О. В. Агросоціальна система України: монографія. / О. В. Ольшанська. — К.: КНЕУ, 2013. — 329 с.
2. Борецька Н.П. Зелений туризм в Україні: проблеми та перспективи. Бізнес-навігатор. – Херсон . – №5(1)-54, – 2019.
3. Биркович В. І. Сільський зелений туризм – пріоритет розвитку туристичної галузі України / В. І. Биркович Стратегічні пріоритети. Науково-аналітичний щоквартальний збірник. – 2008. – №1 (6). – С.138-143. – Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/byrkovych.htm
4. Мельниченко С. В. Соціально-економічне значення та проблеми розвитку сільського зеленого туризму в Україні / С. В. Мельниченко, А.Ю. Єременко. – КНТЕУ. – Режим доступу: <http://www.ecologylife.ru/tyrizm-kurort/page/3>
5. Ольшанська О.В., Мельник А.О. Регіональні туристичні кластери, як важливий чинник економічного зростання // О.В. Ольшанська, А.О. Мельник. – Формування ринкових відносин в Україні. – 2017. – №12. – с.212-216.